

Sygn. akt III CNP 13/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Erwina B.

przeciwko Gminie N. i Województwu M. - Zarządowi Dróg Wojewódzkich w K.

o wydanie nieruchomości i zakaz wykonywania aktów posiadania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 marca 2011 r.,

skargi strony pozwanej Województwa M. - Zarządu Dróg Wojewódzkich w K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 14 maja 2009 r.,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Pozwane Województwo M. – Zarząd Dróg Wojewódzkich w K. wniosło skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 maja 2009 r., którym oddalono apelację tego pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 18 grudnia 2008 r. Wyrokiem tym nakazano pozwanemu wydanie powodowi Erwinowi B. działki ewidencyjnej nr 700/8 położonej w O. oraz usunięcie zatoki przystankowej i zdemontowanie wiaty autobusowej znajdującej się na tej działce, a ponadto zakazano pozwanemu oraz pozwanej Gminie N. wykonywania jakichkolwiek aktów posiadania na tej działce.

Sąd Rejonowy ustalił, że na działce nr 700/8 znajduje się wiatka przystanku autobusowego, przy której, w pasie drogowym, urządzono zatokę przystanku z chodnikiem. Wiatka została wykonana w latach 70-tych przez przedsiębiorstwo PKS. Od czasu wybudowania zatoką przystanku zajmował się każdorazowy zarządca drogi wojewódzkiej. Początkowo zatoka wraz z wiatką była wykorzystywana przez przedsiębiorstwo PKS, a w ostatnich latach korzystają z nich także inni przewoźnicy. Na skutek korzystania z zatoki i z wiatki przystankowej powód ma utrudniony wjazd i wyjazd z nieruchomości.

Powód udowodnił, że jest z żoną właścicielem działki nr 700/8, a pozwani nie wykazali by przysługiwało im skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania nieruchomością. Wniosek pozwanej Gminy N. o stwierdzenie nabycia własności tej nieruchomości przez zasiedzenie został prawomocnie oddalony, a pozwane Województwo M. – Zarząd Dróg Wojewódzkich w K. nie przedstawiło decyzji administracyjnej – wydanej na podstawie art. 73 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872) - stwierdzającej nabycie przez Województwo M. z mocy prawa gruntu zajętego pod drogę publiczną. Ponieważ droga oznaczona nr 969, przy której znajduje się wiatka przystankowa, jest drogą wojewódzką pozostającą w zarządzie Województwa M. – Zarządu Dróg Wojewódzkich w K. usunięcie wiatki przystankowej i okalającej ją zatoki, jako urządzeń związanych z drogą, należy do obowiązków pozwanego wynikających z art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115).

Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego, dzielając ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji. Przyjął dodatkowo, że wiata przystankowa stanowi element wyposażenia technicznego drogi, gdyż należy - według § 119 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 43, poz. 430) - do kategorii urządzeń służących do obsługi uczestników ruchu.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 73 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.); art. 164 ust. 3 Konstytucji, art. 4 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego (Dz.U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607), art. 6 i 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591), art. 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 ze zm.), art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych oraz § 119 ust. 1 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 43, poz. 430). Skarżący oparł skargę także na podstawie naruszenia przepisów postępowania: art. 231 w zw. z art. 233 k.p.c., art. 382 w zw. z art. 235 k.p.c., art. 386 § 4, 177 § 1 pkt 3 i 328 § 2 k.p.c. Wniósł o stwierdzenie, że wyrok jest niezgodny z powołanymi wyżej przepisami prawa materialnego i procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c., uwzględnienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest warunkiem ponoszenia przez Skarb Państwa odpowiedzialności za szkodę spowodowaną wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Orzeczenie uwzględniające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi prejudykat w procesie odszkodowawczym przeciwko Skarbowi Państwa za szkodę

spowodowaną wydaniem prawomocnego wyroku. Uwzględniając tę funkcję skargi, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że orzeczeniem niezgodnym z prawem, według art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. i art. 77 ust. 1 Konstytucji, jest jedynie orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35). Innymi słowy, podstawą uwzględnienia skargi nie może być jakakolwiek niezgodność z prawem prawomocnego wyroku, lecz jedynie niezgodność z prawem o charakterze elementarnym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., II BP 6/05, OSNAPiUS 2007, nr 3-4, poz. 42, z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.). Orzeczenie nie jest niezgodne z prawem, jeżeli przepisy wskazane w skardze o stwierdzenie jego niezgodności z prawem mogą być różnie interpretowane w oparciu o przekonujące argumenty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05, OSNAPiUS 2006, nr 23-24, poz. 351).

Do wydania prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem w rozumieniu przepisów o skardze dochodzi wskutek naruszenia przez sąd, który wydał zaskarżony skargą wyrok, przepisów postępowania albo przepisów prawa materialnego. Stwierdzenie zasadności zarzutu naruszenia przez sąd powołanych w skardze dla uzasadnienia podstaw skargi przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego nie jest jednak równoznaczne z uznaniem, że zaskarżone skargą orzeczenie jest sprzeczne z prawem, a ściślej, ze wskazanymi odrębnie w skardze przepisami.

Uwzględniając powyższe za nieuzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., gdyż w trakcie trwania postępowania sądowego nie toczyło się postępowanie administracyjne, w którym mogła zostać wydana decyzja administracyjna, od której zależałoby rozstrzygnięcie sprawy. Istotną okolicznością dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie prawa własności nieruchomości, na której znajdowała się zatoka przystankowa oraz wiata. Stan prawny tej nieruchomości został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie zapisu zawartego w księdze

wieczyste] prowadzonej dla nieruchomości obejmującej działkę oznaczoną numerem ewidencyjnym 700/8. W trakcie trwania postępowania sądowego nie zostało wszczęte administracyjne na podstawie art. 73 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm., zwanej dalej: p.w.u.r.a.p.) przed organem administracji publicznej w celu stwierdzenia że zachodzą okoliczności przewidziane w tym przepisie nabycia *ex lege* własności spornej nieruchomości przez Województwo M. Wszczęcie takiego postępowania zależało od inicjatywy zainteresowanego podmiotu, tj. pozwanego, który twierdził, że na podstawie art. 73 ust. 1 p.w.u.r.a.p. Województwo M. stało się właścicielem nieruchomości obejmującej działkę nr 700/8. Wprawdzie art. 177 § 2 k.p.c. przewiduje, że jeżeli postępowanie administracyjne nie jest jeszcze rozpoczęte, a jego rozpoczęcie zależy od wniosku strony, sąd wyznaczy termin do wszczęcia tego postępowania, w innych wypadkach może zwrócić się do właściwego organu, jednakże w skardze nie podniesiono zarzutu naruszenia tego przepisu.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 382 w zw. z art. 235 i art. 386 § 4 k.p.c. uzasadniony tym, że Sąd Okręgowy dokonał odmiennych ustaleń faktycznych bez ponownego przeprowadzenia dowodów dopuszczonych przed sądem pierwszej instancji czym – według skarżącego – naruszył zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego oraz zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego. Wbrew zarzutowi skargi, sąd drugiej instancji mógł dokonać odmiennej oceny dowodów od oceny sądu pierwszej instancji bez potrzeby ponownego przeprowadzenia tych samych dowodów. Do zagadnienia tego odniósł się Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124), przyjmując, że sąd drugiej instancji na podstawie odmiennej oceny dowodów może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, chyba, że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania. Możliwość rozstrzygnięcia przez sąd drugiej instancji nie tylko na podstawie dowodów przeprowadzonych przed tym sądem, ale również przed sądem pierwszej instancji, znajduje potwierdzenie w art. 382 k.p.c. Dokonanie przez sąd drugiej instancji

odmiennej – w stosunku do przyjętej przez sąd pierwszej instancji – oceny dowodów, nie narusza zasady bezpośredniości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2007 r., III CSK 61/07, OSNC 2008, nr 10, poz. 119).

Konsekwencją tego stanowiska jest ograniczona możliwość uchylecia przez sąd odwoławczy wyroku sądu pierwszej instancji. Jego uchylenie i, będące tego konsekwencją, przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zgodnie z art. 386 § 2 i 4 k.p.c., może mieć miejsce tylko wtedy, gdy postępowanie przed sądem pierwszej instancji było dotknięte nieważnością, zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości albo jeżeli sąd pierwszej instancji nie orzekł co do istoty sprawy. Uchylenie zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji nie jest więc uzasadnione wówczas, gdy sąd drugiej instancji inaczej niż sąd pierwszej instancji ocenia przeprowadzone dowody w następstwie czego dokonuje także odmiennych ustaleń faktycznych. Niezależnie od powyższych argumentów podniesiony zarzut naruszenia powołanych wyżej przepisów postępowania nie jest uzasadniony z tego względu, że Sąd drugiej instancji uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i nie dokonał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przed tym Sądem. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy zawarł jedynie poszerzoną – w stosunku do Sądu pierwszej instancji – ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego.

Podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ k.p.c.). Do tego natomiast zmierza zarzut naruszenia art. 231 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. motywowany zastosowaniem przez Sąd Okręgowy domniemań faktycznych nie dających się logicznie wytłumaczyć, czym Sąd naruszył także zasadę swobodnej oceny dowodów. W rezultacie naruszenia tych przepisów, jak wskazuje się w uzasadnieniu skargi, stan faktyczny został ustalony „w sposób niedokładny, nieprawidłowy i zasługuje na podważenie”. Ponadto niezależnie od sposobu uzasadnienia przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 231 k.p.c. nie mógł być on uzasadniony dlatego, że Sąd Okręgowy nie dokonał samodzielnie ustaleń faktycznych przy zastosowaniu domniemań faktycznych, ani też nie zaakceptował takich ustaleń Sądu Rejonowego, które zostały dokonane wyłącznie na podstawie dowodów przeprowadzonych w sprawie.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Przepis ten, określający elementy uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, ma także zastosowanie, poprzez art. 391 § 1 k.p.c., do uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymagania tego przepisu, gdyż zawiera wskazanie podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia. Ponadto Sąd Okręgowy, jako sąd odwoławczy, odniósł się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów zawartych w apelacji.

W art. 424⁵ § 1 k.p.c., określającym warunki formalne skargi na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia, przewidziano konieczność wskazania podstaw skargi oraz ich uzasadnienia nadto – odrębnie – przepisów, z którymi jest niezgodne zaskarżone orzeczenie. W skardze wskazano te same przepisy procesowe, jako te, z którymi jest niezgodny zaskarżony wyrok, jak również dla uzasadnienia przytoczonej w skardze podstawy naruszenia przepisów postępowania. Naruszenie przez sąd określonych przepisów wskazanych dla uzasadnienia powołanej w skardze podstawy naruszenia przepisów procesowych może, ale nie musi prowadzić do niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem. Nawet orzeczenie wydane wskutek naruszenia przepisów postępowania może być zgodne z prawem, tj. prawidłowo rozstrzygać o oddanym pod osąd roszczeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2008 r., III CNP 50/08, OSNC ZD 2009, poz. 59). Zaskarżony wyrok nie narusza powołanych w skardze przepisów postępowania, gdyż może on naruszać jedynie przepisy prawa materialnego.

Odnosnie do zarzutów naruszenia prawa materialnego zasadniczy zarzut skargi dotyczy naruszenia art. 73 ust. 3 p.w.u.r.a.p. Według art. 73 ust. 1 tej ustawy, nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 r. we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, nie stanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, z dniem 1 stycznia 1999 r. stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego. Wydając zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy przyjął, że nie może samodzielnie ustalić, czy zachodzą przesłanki określone w art. 73 ust. 1 p.w.u.r.a.p. nabycia przez Województwo M. z mocy prawa własności nieruchomości zajętej pod drogę publiczną, gdyż może to nastąpić wyłącznie na drodze administracyjnej. Wynika to

z art. 73 ust. 3 p.w.u.r.a.p., według którego podstawą do ujawnienia w księdze wieczystej przejścia na własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego nieruchomości, o których mowa w ust. 1, jest ostateczna decyzja wojewody.

W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2006 r., III CZP 19/2006 (OSNC 2006, nr 12, poz. 195) stwierdzono, że sprawa o stwierdzenie nabycia z mocy prawa własności nieruchomości na podstawie art. 73 ust. 1 p.w.u.r.a.p. ma za swej istoty charakter cywilny, a zatem byłaby rozpoznawana przez sąd powszechny gdyby nie wyłączenie, polegające na przekazaniu orzekania w tym przedmiocie do kompetencji wojewody (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 5 grudnia 2002 r., III CZP 78/2002, OSNC 2003, nr 10, poz. 135). Natomiast w wyroku z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1971/2000 (OSNC 2003, nr 9, poz. 120) Sąd Najwyższy przyjął, że ostateczna decyzja wojewody, stwierdzająca nabycie z mocy prawa własności nieruchomości zajętej pod drogę publiczną przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego (art. 73 ust. 1 i 3 p.w.u.r.a.p.) stanowi wyłączny dowód nabycia własności. W uzasadnieniu tego wyroku, Sąd Najwyższy argumentował, że nie jest dopuszczalne stwierdzenie przez sąd nabycia własności z mocy prawa przez te jednostki, jako przesłanki w toczącym się procesie, w którym z jej nabyciem łączą się skutki prawne dla rozstrzygnięcia. Z tego względu podmiot powołujący się na nabycie własności nieruchomości powinien fakt ten wykazać dokumentem w postaci ostatecznej decyzji wojewody. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 8 sierpnia 2008 r., V CNP 24/2008, Lex Polonica nr 2038690) wyrażono także stanowisko akceptujące dokonanie przez sąd samodzielnej oceny - jako przesłanki rozstrzygnięcia - nabycia własności nieruchomości na podstawie art. 73 ust. 1 p.w.u.r.a.p. Jednakże przedstawione wcześniej orzeczenia Sądu Najwyższego potwierdzają, że wykładnia art. 73 ust. 3 p.w.u.r.a.p. dokonana przez Sąd Okręgowy, znajdująca potwierdzenie w tych orzeczeniach, nie może być uznana za rażąco błędną, bowiem była ona zgodna z jedną z możliwych i przyjmowanych orzecznictwie wykładni tych przepisów.

Nie jest także zasadny zarzut naruszenia pozostałych przepisów wskazanych w skardze - art. 164 ust. 3 Konstytucji, art. 4 Europejskiej Karty

Samorządu Terytorialnego, art. 6 i 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, art. 11 ustawy o samorządzie województwa, art. 20 ustawy o drogach publicznych i § 119 ust. 1 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie – uzasadniony przyjęciem przez Sąd Okręgowy, że poza zakresem gminy, jako jednostki samorządu terytorialnego, pozostają czynności polegające na zapewnieniu transportu lokalnego, w tym ustawianie, utrzymywanie i usuwanie wiat przestankowych i innych podobnych urządzeń oraz uznanie, że należy to do zadań pozwanego, jako zarządcy drogi.

Artykuł 4 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego określa jedynie ogólnie zasady działania samorządu lokalnego. Z powołanego przepisu nie można samodzielnie wyprowadzić wniosku, że budowa i utrzymywanie wiat przy drogach publicznych należy do samorządu lokalnego oraz, że jest to obowiązek gminy. Akt ten dotyczy ogólnych zasad działania samorządów lokalnych w państwach europejskich i na jego podstawie nie można rozstrzygać, czy i do której z jednostek samorządu terytorialnego działających w Polsce należy obowiązek utrzymywania urządzeń służących ochronie uczestników transportu zbiorowego. Również art. 164 ust. 3 Konstytucji zawiera ogólną normę kompetencyjną – według której gmina wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego nie zastrzeżone dla innych jednostek samorządu terytorialnego – która może mieć zastosowanie wówczas, gdy określone zadanie jest przekazane do kompetencji samorządu terytorialnego, a jednocześnie przepisy nie konkretyzują jednostki samorządu terytorialnego, do której należy wykonywanie tego zadania. Wykonywanie zarządu drogami wojewódzkimi nie należy do kompetencji gminy, o czym przesądza art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, według którego zarządcą dróg wojewódzkich jest – zarząd województwa. Pojęcie wykonywania zarządu drogą jest wyjaśnione w art. 20 tej ustawy, który stanowi, że do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą (art. 20 pkt 4). Skarżący, kwestionując w uzasadnieniu skargi dokonaną przez Sąd Okręgowy

wykładnię pojęcia zarządy drogi, bezzasadnie pomija obowiązki zarządcy drogi dotyczące „innych urządzeń związanych z drogą”. Przepisy ustawy o drogach publicznych nie wyjaśniają pojęcia „urządzenia związanego z drogą”. Sąd Okręgowy przyjął, że obejmuje ono także wiatę, jako urządzenie służące ochronie pieszych przed warunkami atmosferycznymi, które - zgodnie z przepisem § 119 ust. 1, zawartym w rozdziale trzecim, rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 43, poz. 430) – zaliczono do „urządzeń obsługi uczestników ruchu”. Stanowisko Sądu Okręgowego, że do obowiązków pozwanego jako zarządcy drogi należy także utrzymanie wiaty postawionej przy drodze wojewódzkiej, zostało więc przyjęte na podstawie poprawnie zastosowanych reguł wykładni językowej i systemowej. Wyklucza to możliwość uznania, że wykładnia omawianych przepisów jest wynikiem oczywistego naruszenia przez ten Sąd zasad prawidłowej wykładni przepisów prawa. Mimo że wiaty, jak podnosi się w uzasadnieniu skargi, nie są wprost przedmiotem regulacji w ustawie o drogach publicznych, to podlegają szczególnej regulacji zawartej w rozporządzeniu z dnia 2 marca 1999 r. Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 43, poz. 430) wydanym na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (jedn. tekst: Dz.U. Nr 243, poz. 1623 ze zm.). Zaliczenie wiat, według § 119 ust. 1 wymienionego rozporządzenia, do „urządzeń obsługi uczestników ruchu”, powoduje, że, zgodnie z § 1 ust. 1 i § 2 tego rozporządzenia, stanowią one urządzenia budowlane związane z drogą publiczną. W konsekwencji ich utrzymanie może należeć do obowiązków zarządcy drogi. Takiej możliwości nie wyłączają przepisy zawarte w art. 6 i art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, nie zastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. Natomiast art. 7 ust. 1 pkt 4 tej ustawy stanowi, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, co w szczególności obejmuje sprawy lokalnego transportu zbiorowego. Z tak ogólnie określonego obowiązku gmin nie można wyprowadzać

wniosku, że wyłącznie na gminach spoczywa obowiązek utrzymania urządzeń do ochrony uczestników ruchu drogowego (pasażerów, pieszych) przy drogach wojewódzkich, na których realizowane są potrzeby transportu zbiorowego także przekraczające wymiar lokalny (gminny). Taka wykładnia nie jest sprzeczna z art. 11 ustawy o samorządzie województwa, gdyż zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, do zadań samorządu wojewódzkiego należy m.in. utrzymanie i rozbudowa infrastruktury technicznej o znaczeniu wojewódzkim. Przyjęcie, że do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymywanie takich urządzeń jak wiaty, nie wyłącza możliwości budowania i utrzymywania wiat przy drogach wojewódzkich także przez gminy przy wykorzystaniu instrumentów prawnych przewidzianych w art. 22 ust. 2 ustawy o drogach publicznych (w razie oddania w najem, dzierżawę, użyczenie gruntów w pasie drogowym na cele związane z potrzebami obsługi użytkowników ruchu). Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika jednak, aby taka sytuacja, o której mowa w art. 22 ust. 2 ustawy o drogach publicznych, miała w sprawie miejsce.

Z tych względów nie były także uzasadnione podniesione w skardze zarzuty naruszenia prawa materialnego. W konsekwencji brak było podstawy do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem, co uzasadniało oddalenie skargi na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c.